

EL PARE QUE ET VA MATRICULAR

'WHERE ARE YOU FROM?'

El primer cop t'agafa per sorpresa. Bé, vull dir que és una pregunta ben normal quan tombes però no tens una resposta prou treballada per quedar-ne satisfet. De fet, la contestes sense pensar-la gaire, i tot just t'ha sortit dels llavis notes que no has dit ben bé el que realment sents. Però calles i et consoles pensant que en el fons el teu interlocutor no té un interès genuí a saber exactament d'on ets, t'ha fet la pregunta més que res perquè t'acaba de conèixer i encara no heu trobat punts en comú perquè la conversa flueixi; o perquè ha notat els teus esforços evidents per fer-te entendre, els teus entrebancs i la suor freda mentre busques aquella paraula que saps però que ara no et ve al cap i et fa sentir com un idiota. I per això ho deixes passar, un pèl incòmode però pensant que tampoc té gaire importància.

El següent cop la incomoditat augmenta, potser perquè rebràs tot un seguit de tòpics territorials que no et representen en absolut o senzillament perquè ja no pots excusar-te en el factor sorpresa. I llavors decideixes dir-ho: "I'm from Catalonia". I et prepares per al posat confós del teu interlocutor, un anglès que ben bé no sap si li estàs parlant d'una república bàltica o d'una zona indòmita de l'Àsia central. Sovint la teva resposta fa que l'interès antropològic del teu company de conversa s'esvaeixi com el bon temps en un dia de tardor, i et pregunti per la feina o els fills, que sempre queda bé. Però de tant en tant trobes algú prou curiós per demanar-te d'on coi surt aquest indret exòtic i desconegut. I llavors, foguejat en mil batalles dialèctiques, decideixes utilitzar l'as a la màniga que portes amagat. Sí, parles del Cap i Casal del nostre país, de la capital del Principat, i la boira escampa tot d'una i sents parlar de monuments modernistes i plats deliciosos i futbolistes genials.

Però l'últim cop (abans-d'ahir) t'adones que alguna cosa està canviant i que potser anem pel bon camí. Perquè sense haver de fer servir ni estadis de futbol, ni cuiners reconeguts, ni platges de sorra fina, només el nom del teu país provoca una resposta cada cop més comuna. "Oh, Catalonia? Well, I wish you the best!" I tu, amb un somriure inèdit i un pèl badoc, contestes que gràcies, que moltes gràcies.*

LLUÍS GAVALDRÀ
Cantant

AIXÍ FA DE MARE

FRANCESC MELCION

LAIA FERRER

"ARA TINC UNA PACIÈNCIA INFINITA"

FRANCESC ORTEU

Quan són nadons, sovint algunes persones et diuen: "No el malcriïs, deixa'l plorar, no l'agafis tant..." Em semblen consells que no s'haurien de donar.

Per què?

Cada nen és un món i cada mare fa el que vol i el que li dicta l'instint. No crec que perquè et passis tot el dia amb el nadó als braços després s'hi acostumi de per vida.

I tu què feies?

Els primers dies i setmanes dormia amb ells a sobre. El petit va dormir amb nosaltres fins als 9 mesos i quan el vam passar a la seva habitació no li va costar gens adaptar-se. Crec que quan un nadó neix, després d'estar 9 mesos dins de la panxa de la mare, el que més necessita és el contacte amb ella. Això el relaxa, li transmet amor i confort.

Què no t'esperaves?

L'amor infinit, incondicional, autèntic. Quan estava embarassada del petit la meva por princi-

pal era si el podria estimar tant com estimava la seva germana. Em semblava impossible.

I què va passar?

Que quan va néixer vaig veure que l'amor d'una mare no es divideix, sinó que es multiplica. M'ha sorprès l'enorme capacitat que tinc d'estimar, tot i que a la vegada em fa vertigen. No m'esperava patir tant, i això no m'agrada. M'ho estic treballant.

Què més et costa?

Els fills et porten al límit constantment. Vius en una negociació permanent i de vegades em fan sortir de polleguera i no m'agrada. Acaba el dia i penso: "Podries haver-ho fet millor". Encara n'estic aprenent. No és fàcil.

Quins són els millors moments?

A les 7 del matí he de ser a la tèle, així que el primer moment del dia que els veig és quan torno de la feina. És un dels moments més especials. També quan els poso a

Periodista i mare de l'India i el Nico, de gairebé 4 anys i de 20 mesos. Fins que va ser mare, va viatjar pel món amb la Fórmula 1. Ara col·labora en el magazín 'A tota pantalla', de TV3. També la podeu seguir a 'www.laiaferrer.com'

dormir. Al petit li dono el biberó i és el nostre moment, tots dos sols, tranquils i relaxats. A la gran li llegeixo un parell de contes i després tanquem el llum i estirades al llit ens expliquem què hem fet durant el dia.

Què t'està funcionant?

Quan els he de renyar m'agrada baixar al seu nivell visual i explicar-los seriosament el motiu pel qual m'he enfadat. De tant en tant també em funciona autoanalitzar-me: "Ho estic fent bé?" Els fills aprenen de nosaltres i nosaltres d'ells.

¿Ser mare t'ha fet una periodista diferent?

Ser mare m'ha canviat i ha afectat la meua manera de treballar. Ara soc més madura, més empàtica, més organitzada. I tinc una paciència infinita.

Quina pregunta t'agradaria fer-te?

Què m'agradaria que em diguessin els meus fills quan siguin grans?

I quina és la resposta?

Que estan orgullosos de com els hem educat i de nosaltres com a pares. Saber que han crescut feliços i que són bones persones.

Explica'm una anècdota.

L'India fa anys a finals d'octubre i un cop li vaig dir que això era quan arribés la castanyada. No fa gaire passejàvem i va passar una monja. La va assenyalar cridant: "Mami! Aviat serà el meu aniversari! Ha arribat la castanyera!"*

Generalitat de Catalunya
Departament de la Presidència

DIRECTORA
Esther Vera
DIRECTOR FUNDADOR
Carles Capdevila

SUBDIRECTOR Jordi Cortada
COORDINACIÓ Aure Farran
DIRECTORA D'ART
Cristina Córdoba

EDICIÓ Rosa Rodon
FOTOGRAFIA Xavier Bertral
i Ruth Marigot
LLENGUA Albert Pla

ARA
C/ Diputació, 119. 08015 Barcelona
Telèfon: 93 202 95 95
Correu electrònic: info@ara.cat